

ERIC HEEFT NIET LANG MEER TE LEVEN, MAAR WIL ZIJN SCHEEPSMODEL AFMAKEN

'18.000 UUR WERK ZIT ERIN, DIE BOOT MOET AF'

Architect Eric van der Stoep (71) uit Oirschot bouwt een imposant scheepsmodel. Sinds begin dit jaar weet hij dat hij ongeneeslijk ziek is. De tijd dringt, want één ding staat voor hem vast: dat schip moet af.

Als Eric van der Stoep en zijn vrouw Lenie 's morgens wakker worden, wacht naast hun bed een Nederlands eikenhouten oorlogsschip uit 1660. Een tweedekker met kanonnen erop, 12-ponders op het benedendek, 24-ponders op de overloop. In de schemering tekenen de fraaie lijnen zich af. Eric heeft de boot tot in de kleinste details op schaal nagebouwd. Hoewel het schip inmiddels ook deel van Lenies leven is geworden, beziet ze het elke morgen weer met verwondering. "Het is zo indrukwekkend."

OPA LIET ZIEN HOE 'T MOEST

Aan de andere kant van het bed staan in de vensterbank drie kleinere scheepsmodellen. Twee ervan zijn van zijn eigen hand, de andere heeft zijn opa gemaakt. "Ik ben geboren op het Noordereiland in Rotterdam, waar schepen een belangrijke rol speelden. Mijn opa bouwde graag scheepsmodellen

en liet mij als jongen zien hoe het moest. Het gereedschap en de draaibank van mijn opa en vader gebruik ik nog steeds."

Veertig jaar geleden begon Eric met de eerste aanzet van het oorlogsschip uit 1660. "Het was alleen nog de kiel, gemaakt van een stuk hout." Na een studie bouwproductietechnologie werd hij architect en schoof de boot voor langere tijd naar de achtergrond. "Zes jaar geleden heb ik de draad weer opgepakt."

'HOEZO GEEN TIJD?'

Voor het afgelopen jaar bracht Eric urenlang door in het schuurtje bij zijn huis, waar het schip toen nog stond. "Dat het er koud was, deerde hem niet. Het was alsof hij haast had. Hij werkte als een bezetene en zei dat hij geen tijd meer had. Hoezo geen tijd?, dacht ik. Je hebt zeeën van tijd", vertelt Lenie. Terwijl Eric met bedachtzame toewijding de belijning controleerde, de ijzeren kanonnetjes en

gebeeldhouwde figuurtjes op de juiste plek zette, dacht hij na over de dood. "Je wordt ouder, bent met pensioen. Dan wordt dat een onderwerp. Ik wist nog niet dat ik ziek was, maar achteraf denk ik dat ik een voorgevoel had. Het vreemde van darmkanker is dat je niks merkt. Totdat ik moeilijker ging slikken. Misschien een maagzweer, dacht ik. Op 30 januari van dit jaar bleek het veel erger te zijn: darmkanker. Met uitzaaïngen in de lymfeklieren en lever."

DE ZIEKTE LIJKT EVEN BIJZAAK

Eric is er zelf nuchter onder: "Ik ben atheïst, dus het lichtje gaat uit en dan is er niks meer. Voor mij is dat niet erg, maar twee dingen zijn wél belangrijk voor me. De mensen in mijn omgeving en de 18.000 uur die ik in de boot heb gestoken. Dat schip moet af." De chemobehandelingen die Eric ondergaat, geven hem extra tijd. "Ik ben drie kilo aangekomen, eet goed en voel me fit. Dat is volgens de arts een teken dat de tumor slinkt. Bijwerkingen ondervind ik nauwelijks, behalve dat mijn handen koud en glad zijn. De zenuwcellen zijn ontstoken. Hierdoor laat ik sneller dingen vallen."

Eric vertelt het met een rationele nonchalance. Liever heeft hij het over het schip. Als hij daarover spreekt, lijkt de ziekte plotseling maar bijzaak, iets wat je vanzelf vergeet als zijn bevoegenheid de overhand krijgt.

GEEN RUST

Verwoed bladert hij in de twaalf mappen met documentatie die hij bij het schip schreef. Bouwtekeningen, foto's, uitleg. "Begin er niet aan, werd over dit scheepsmodel gezegd. Het is technisch heel moeilijk te bouwen en je hebt veel kennis nodig. Ja, dát ga ik doen, dacht ik meteen! Als ik iets niet weet, zoek ik het op. Ik heb zo'n duizend boeken over schepen." "En als hij het niet kan vinden, rust hij niet voordat hij het heeft", vult Lenie aan. Zo wist hij uiteindelijk spijkertjes van 0,5 mm te vinden. "Overal zocht ik, totdat ik ze vond bij een lijstenmaker."

AAN ALLES IS GEDACHT

Op tafel liggen boortjes, zaagjes, tubes lijm, klosjes touw, stukjes pokhout, ebbenhout, essenhout. Eric is uren bezig met zijn precisiewerk. Aan alles is

gedacht. In de kombuis staan pannen. De kooien zijn voorzien van dekens en in het ruim staat een kist zand en een emmertje waarmee het bloed van het dek kan worden gehaald. Het is tenslotte een oorlogsschip. De ijzeren kanonnen smeert Eric in met oxaalzuur om ze een bruine gloed van roest te geven. De lantaarns zijn van glas in lood. Binnenin staat een wit kaarsje. "Die zijn eigenlijk bedoeld voor kinderfeestjes", verklaart Lenie. Haar bedenkssel. De ijzeren onderdeeljes, zoals de ankers, smeedt Eric zelf. Ook de touwen slaat hij eigenhandig. Hij

DE CHEMOBEHANDELINGEN DIE ERIC ONDERGAAT, GEVEN HEM EXTRA TIJD

bouwde een werktuig om dat te kunnen doen. Lenie helpt hem daarbij. "We zijn uren bezig geweest met touwen slaan", lacht Lenie. Eric werkt op dit moment aan de masten. "Er moeten ook nog zeilen op. Die probeer ik via het Textiel

Museum Tilburg te krijgen. Verder ontbreekt een sloep achter de boot en eentje op het dek. Een scheepshuid komt er niet omheen. Ik wil juist laten zien hoe de houten constructie eruitziet."

OOK DIE TWEE SLOEPJES NOG...

Toen het schip niet meer in de schuur paste, tilden Eric en Lenie het dertig kilo zware gevaarte samen naar de slaapkamer. Aanvankelijk wist vrijwel niemand van het imposante schip dat Eric daar herbergt. "Je moet er wat mee doen. Mensen moeten dit weten", raadde een zwager hem aan. "Inmiddels heb ik contact met iemand die het schip graag in het Maritiem Museum Rotterdam zou willen zien. Dat lijkt mij een mooie bestemming."

Even zwijgt hij. "De oncoloog heeft gezegd dat hij doorgaat met behandelen tot het laatste mastje erop zit. Maar er moeten ook nog twee bootjes op... Dat mag ook nog, zei hij." ■